

Poesia
Jordi Llavina

La vida, com l'art

M'agraden els llibres de poemes que acompanyen el lector. I aquest nou llibre de prosas poètiques, bell i molt ben escrit, del poeta tardà Jordi Carrió acompanya de debò, i ho fa com si es tractés d'un quadern de bitàcola en què el lector ja du escrites les lliçons. "Sempre escrius per guardar les imatges més endins", llegim en una de les peces. Per guardar-les més endins i per projectar-les en la consciència del qui llegeix, també: "És la memòria de qui et llegeix que dona sentit al que escrius".

D. Sam Abrams explica, en el pròleg, que Carrió "és un resistent, que es nega a sucumbir davant el postulat bàsic del nihilisme modern i contemporani". El poeta fa conviure deliciosament l'art i la vida -llegiu la primera part de l'exquisit poema *Vanitas*-, i en el primer hi llegeix els estímuls de la segona, i en el primer hi sap veure continguda l'amplitud i la complexitat de la segona, i en el primer hi dissol la tensió de la segona.

Amic i intèrpret d'artistes plàstics, la poesia de Carrió té una magnífica qualitat matèrica. S'hi toquen els materials, s'hi fan ben presents. En els seus versos, dotats de ritme, la llum sempre crema, l'estiu és sempre a punt. Amb una delicadesa no gens im-

postada, l'autor va posant damunt la pàgina el nom d'un xoriguer o el del blat, el d'un om o el de l'estelada, i de tot plegat se'n desprèn una assumptió serena de les lliçons de la naturalesa que és, d'entrada, una de les grans contribucions d'aquest nou llibre del barceloní.

Però hi ha més. No tot és mimesi ni representació. Hi ha el desig d'escriure i de sobreposar l'obra d'escriptura a l'obra de la naturalesa. I això es fa amb el recurs a una observació minuciosa, proveïda d'un zoom suggestiu (Abrams cita, amb encert, uns versos de Teixidor. Sí, Teixidor, i Pons, Manent, Garcés, Agelet, entre els nostres...). Són versos elegants, però versos per ser dits a mitja veu. Ni gota de grandiloqüència. S'entra en el poema, com llegim en un d'ells, per l'interlineat. O pels marges. És, aquesta, una concepció pictòrica del poema. En aparença, són versos poc o gens transcendents. Com s'agraeix, una poesia així! De tant en tant, apareix insinuada la por ("Parets fredes amb forats plens d'aranyes") o consignada l'amenaça de la malaltia ("Tota la foscor et pren"). Però el que pesa de veritat és la confiança en la vida, en els colors que es despleguen en harmonia. I és per això que aquest tros del vers manllevat a Ferrater que dona títol al llibre, "els dies que vindran", es va repetint i es va imposant com si fos una esperança lletania.*

